

**Consiliorvm Sive Responsorvm Avgvstini Beroii Bononien.
I. C. Praestantissimi Volumen ...**

Cum Summariis, & Indice rerum, ac verborum locupletissimo
Vltimarvm Volvntatvm, Svccessionvm, & Legitimationum materias
distinctè continens

Bero, Agostino

Venetiis, 1577

Consilivm CXLI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-96520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-96520)

quibus expressè fuerunt, q ipse Marchio Philippus ex cā donationis matutinæ donauit p̄fara Do. Elisabethæ p se, & heredib. suis ex corpore suo descendētib. uel p illis, quib. ipsa legauerit, & p̄r non solū p filijs, sed et pro heredib. extraneis, iuxta quæ h̄r in c. 1. in fi. si de seu. cōtent. fuer. inter do. & agn. & in c. 1. de feud. non habē. propr. natu. in usib. feudo & cum censu annuo ducentorū aureorū quorānis cū hypotheca, & obligatione quorundā bonorum stabilīū, de quib. in dicto instro. ut in casu, quo quotānis pro censu non soluere p̄fari ducenti aurei d. Elisabethæ, & heredib. ex suo corpore natis, uel illi, aut illis, quib. ipsa legauerit, q tunc ipsa, & hæredes ex corpore suo descendentes, & successores, uel illi, quib. hoc nōie ipsorū demandabit, plenū ius, facultatē, & p̄tatem habeant dictis bonis, ut sup. obligatis, & hypothecatis uti, frui, & illa occupare: t̄ ex quib. uerbis in dicto instro donationis appositis luce meridiana clari⁹ p̄stat, q non solū ipsi D. Elisabethæ pleno iure, & sic quoad vsum fructū quoq; facta fuit donatio, sed et ut pleno iure, & cū iure utendi, & fruendi dicta donatio cū bonis obligatis, & hypothecatis trāsitura esset ad heredes ex corpore d. Elisabethæ descendentes, & nascituros, & sic ad eius filios, & liberos, & q̄a uerba sunt clara, & aperta, q̄ hæc important, idē nō est admittenda uoluntatis qd, ne ex h̄mōi scrupulositate impediatur id, qd expressè cautū, & p̄cessum fuit, ut dicitur in d. l. ille, aut ille in fi. ff. de leg. 3. & in l. cum quidā C. de necessitat. ferūtis hered. inst. Et ex quo p̄cessum, & donatum fuit per Marchionē cū p̄tate, & iure utendi, & fruendi ipsi D. Elisabethæ, & heredib. suis ex suo corpore descendētib. & nascituros, & p̄r suis filijs, & liberis, p̄fecto ipsi filij, seu descendentes non censentur uocati simul, & eodē tpe, sed ordine successiuo, hoc est post mortē D. Elisabethæ, quia t̄ ubicunque descendentes, seu liberi sub nōie hæredum uocantur, d̄r uocati ordine successiuo, & non in uita, q̄ uiuens non habet heredes, ista fuit doctr. Bar. q̄ cōter sequunt doc. in l. Gallus §. quidā rectē ff. de lib. & posth. & stipulatio uti, & frui q̄ quis non transeat sui natura ad heredes §. finitur inst. de usufr. t̄ fallit, q̄ quis stipulatus fuit uti frui licere sibi, heredibusq; suis l. stipulatio ista §. si quis ita ff. de uerb. obl. Cum ergo p̄fatus Marchio concesserit, & donauerit, ut supra, apparet sibi uoluisse p̄dicare quoad vsum fructum, quē de iure habere debuisset ex bonis maternis filiorū, seu filiarū per ea, q̄ dicta sunt in principio huius consilij, itē arg. tex. cum ibi nō. in l. si usufr. §. si ita ff. q̄ dies leg. ced. ¶ Preterea in fine di cti instri donationis matutinæ Marchio Philippus uenit, & promisit se inuolabiliter, & firmiter oīa, & singula p̄scripta in dicto instro seruaturū, & exequuturū, renunciando cuilibet immunitati, priuilegio, & alijs oībus, & singulis quocunq; nōie appellari possint, quatenus aliquod ex eis p̄dictum instm. & in eo p̄tenta interpretari, uel intelligi posset. Ex quib. inferit, q̄ intentionis ipsius fuit, q̄ post mortē d. D. Elisabethæ liberi, & descendentes d. D. Elisabethæ habere, & p̄sequi possent bona donata cū hypothecis, & bonorum obligationibus, & illis uti, & frui absq; aliquo impedimento iuriū, q̄ fortē in dictis bonis haberet posset d. Marchio, & p̄r et respectu cuiuscunq; usufructus, cui per uerba illa gñalia, v̄tia, multumq; pingua censetur uoluisse renunciare: & maximē t̄ quia in dicta donatione, seu in dictis bonis respectu filiorū, & descendētiū ex corpore d. D. Elisabethæ nascituroū, d. Marchio nō poterat ius aliquod habere, nec p̄tendere, nisi respectu usufructus, ut per totū C. de bon. matern. &

in d. l. cū oportet cum simi. ergo dicta renunciatio, & repudiatio debet intelligi facta respectu iuris, q̄ habebat, seu habere poterat, & sic respectu usufructus, non aut respectu iuris, q̄ ipse nō sperabat, nec habebat per ea, q̄ uolunt Alex. & alij post Bar. in l. si domus in fin. ff. de leg. 1. & in l. qui Romæ §. duo fratres ff. de uerb. obl. t̄ uerba. n. gñalia renunciacionis comprehendunt oīa, q̄ dolum in se non habent. l. tres fratres ff. de pact. & ibi Ang. Paul. de Cast. & alij. Ergo ut repudiatio, & renunciatio h̄mōi gñalis aliquid operet, debet intelligi facta de eo iure, quod ad Marchionem spectabat, seu spectare poterat, & p̄r de usufructu, de quo et p̄saler, & expressè fuit uentum, & renunciatio gñalis relata fuit ad oīa, & singula p̄scripta, & expressa, ergo ad dictū usufructum renunciatio est referenda, ut gñalis repudiatio, & renunciatio aliquid, ut diximus, operari possit iuxta ea, q̄ aliās supra diximus, & arg. a p̄r tor ff. de iureiur. l. si q̄ ff. de leg. 1. l. si q̄ cum ibi not. C. de inoff. test. in princ. l. si alij, & ibi Bar. ff. de usufr. leg. c. Abbate sanē, & c. si Papa de priuileg. in 6. ¶ Vltimo q̄ uoluntas p̄sentium fuerit illa, de qua supra patet, quia in instro donationis quatuor milliū aureorum p̄saler p̄statur cautio per Philippū Marchionem de restituendis fructib. illius donationis in casu soluti matrimonij per mortem D. Elisabethæ filijs hæredibus ex eorum corpore natis, ergo ex hoc colligit, q̄ sicut reseruauit usufructus filijs post mortē D. Elisabethæ in bonis prouenientibus a uiro, multo magis uoluerunt eum reseruare filijs, & sic D. Jacobus in bonis maternis prouenientibus a matre, uel eius patre. Hæc sunt, q̄ nobis pro nunc succurrunt ad fauorem p̄fatae Illustr. Do. Jacobus ad concludendū, q̄ ipsi usufructus, seu fructus bonorum maternorum tam dotalium, q̄ donationis matutinæ fuerint debiti a die mortis D. Elisabethæ genitricis suæ, & p̄r, q̄ de iure sibi liceat dictos fructus p̄sequi ab heredibus Marchionis Philippi eius patris, q̄ illos inuita D. Jacobo per annos undecim, seu duodecim continuos percepit, & ita in p̄dictis omnibus magis de iure esse nobis usum fuit. L. D.

S Y M M A R I V M.

- 1 Vsum fructus heredis, seu dñi proprietatis nō p̄t p̄solidationē accrescere, donec sup̄est p̄sona, cui debet, uel accrescere possit.
- 2 Ius accrescendi habet vim substitutionis ex tacita mente defuncti.
- 3 Ius accrescendi ex tacita mente testatoris, magisque expressa substitutio facta in usufructu impedit illius consolidationem fieri heredis, seu domino proprietatis.
- 4 Legatum de manu heredis capi debet: & an in legato usufructus hoc uerum sit. nu. 11.
- 5 Vsum fructus finitus ipso iure cum proprietate consolidatur.
- 6 Substitutio fideicommissaria post emolumentum primo bonitoto quæstum locum habet.
- 7 Vsum fructus per fideicommissum relictus debet de manu grati capere, & nu. 10.
- 8 Legatum usufructus quando propria manu legatarij, & non manu heredis, aut grati capere possit, & nu. 12.
- 9 In usufructu a testatore relicto heres ab initio ante, q̄ fuerit constitutus, tenet ad duo, postq̄ uero semel fuit usufructus constitutus, tenetur ad unū t̄m, & que sint hæc, ad qua tenetur.
- 10 Vsum fructus quando de manu heredis proprietarij legatarij capere debeat.
- 11 Substitutus in usufructu alteri prius relicto post eius mortem ad substitutus potius uulgariter, quam per fideicommissum.
- 12 Secus si expressè per fideicommissum quis in uita sua usufructum sibi relictum alteri restituere gratus est.
- 13 Heres proprietarius ingressus, & adeptus tenentem rerū, quæ usufructus alteri debetur, intelligit solum quoad possessionē ciuilem, neq; p̄uinciat naturalē, quam habet usufructuarius.

V usufructus non consolidatur cum proprietate per mortem primi usufructuarij, vbi cumque testator vocauit, & substituit alios in casu, quo usufructus aut per mortem primi usufructuarij: aut aliter finitus esset, & persona substituta superesset.

Et hoc in casu fm usufructuarium non debuisse de manu haredis proprietarij, sed aut manu ppria, aut manu primi usufructuarij grauati, uel haredis illius potuisse vsumfructum capere probatur.

CONSILIVM CXLI.

In cā D. Constantia de Recordatis aduersus Ioannem philippum de Guidottis concludendum esse arbitror ad fauorem D. Constan-
tiae substitutae in usufructu dimidia bonorum, ut in testō Christophori de Guidottis continetur: cum ea fuit substituta, & uocata ad usufructu di-
midia dimidia in casu, quo D. Franciscā prima usufructuaria mortua esset, seu aliter finitus esset usufructus, quem testator noluit consolidari debere cum proprietate, neq; ad Ioannem philippu reuerti, nisi post mortem Bartholomei de Recordatis secundo uero substituti post mortem D. Constantia eius uxoris legitur cum D. Franciscā prima usufructuaria mortua fuerit, uenit, cessitq; dies usufructus d. D. Constantia, arg. l. 1. §. item si ex die ff. qñ dies usufr. lega. c. 1. l. 2. §. ff. qñ dies lega. ced. ergo ad ipsam usufructus spectat, non aut cum proprietate consolidatus censetur, ex quo testator noluit illum debere consolidari, nisi post mortem Bartholomei: donec. n. superest persona, cui usufructus debeat, uel accrescere possit, haredi, seu dño proprietatis accrescere nequit per consolidationem l. interdum ff. de usufr. accrescen. facit l. si dñs cum gl. ff. de usufr. §. Secundo facit l. idem neratus §. non solum ff. de usufr. accrescen. supponendo, t. qñ ille, qui uenit, & admittit per ius accrescendi, uenire dñ ex quadam substitutione ex tacita mente defuncti, qñ lex sic interpretatur l. si Titio §. Iulianus ff. de leg. 2. ubiq; Pau. Balan l. in testō C. de impub. & alijs substit. modo in d. §. nō solum dñ, qñ finito usufructu in persona unius, usufructus ad alium magis iure accrescendi pertinet, qñ ad proprietatem redeat: Et sic ius accrescendi operat, qñ usufructus finitus in psona unius cum proprietate non consolidat, sed ex iure accrescendi ad illum transit, qui ex praesumpta mente testatoris tacite vocatus est, & substitutus: Idem igitur & a fortiori dicendum est in casu, quo quis esset vocatus ex expressa substitutione ad vsumfructum finitum in persona unius, quia plus operatur expressa dispositio, uel substitō, quam tacita l. expressa ff. de reg. iur. l. cū filio §. filio ff. de vulg. & pup. iunctis ijs, quae habent in l. si C. de instir. & substit. sub condit. fact. Si namq; tacita, seu expressa substitō facta non esset, tunc quidem consolidatio fieret, & ad proprietatem rediret l. si duobus cum seq. ff. de usufr. accrescen. ergo si ius accrescendi, quod substitō quādam tacita dñ, consolidacionem impedit d. §. non solum, igitur & expressa substitō facta in usufructu: & ita est de mente Paul. de Cast. in cons. 111 incip. super primo dubio in 4. dubio. Et quia ex verbis testatoris clarissime constat de veritate praedictorum, ut ex uerbis testamenti apparet, ideo super his ulterius non insistant, qñ cū in uerbis nulla sit ambiguitas, non debet voluntatis qñ admitti l. ille, aut ille ff. de leg. 3. in fi. & ubi manifestissimus est sensus testatoris, verborum interpretatio nusquam tm̄ ualeat, ut melior sensus existat l. si quis filium C. de liberis praterit. ¶ Sed superest alia maior difficultas, an finito usufructu in persona D.

Franciscā D. Constantia substituta propria auctoritate potuerit apprehendere naturalem bonorum possessionem, an uero de manu haredis proprietarij debuerit usufructum, & bonorum possessionem capere, adeo qñ necessaria fuerit traditio ex parte haredis proprietarij: Et de manu haredis tradentis, non autem propria auctoritate debuisse capere magis uidetur prima facie dicendum per tex. in §. legatum instir. de leg. & in l. legatum ff. de leg. 1. ibi legatum est donatio quādam a defuncto relicta ab haredē praestanda: facit tex. notabilis in l. non dubiū C. de lega. & in l. 1. in prin. ff. quorum legat. idem probat l. 3. §. dare ff. de usufr. ibi dare aut intelligitur, si induxerit in fundum legatarium, eumve patiatur uti frui, & sic de manu haredis capi debet: Et in nostris terminis illud vñ praesupponere tex. in l. si quis usufructum ff. de usufr. lega. qñ si quis usufructu sibi legatum per fideicommissum alteri rogatus sit restituere, debeat inducere in fundum fruendi cā illum, cui tenebatur restituere, ut ibi alij restituere rogatus sit, eumq; in fundum induxerit fruendi cā: facit l. si usufructus mihi legatus ff. usufr. quemadm. cau. ¶ Præterea t. cum usufructus finitus ipso iure cum proprietate consolidet §. si instir. de usufr. sequitur, qñ illo finito per mortem D. Franciscā iuxta l. si cut §. si ff. quib. mod. usufr. amit. D. Constantia debet capere de manu haredis proprietarij suum usufructum, qui alius, & nouus usufructus in persona sua dñ constitutus, arg. l. stipulatio ista §. si quis ita ff. de uerb. obli. l. antiquitas C. de usufr. l. repeti ff. quib. mod. usufr. amit. l. 1. ff. quan. dies usufr. lega. ced. cū similib. ¶ Vltimo cum in casu nostro D. Constantia fuerit substituta in usufructu ipsi D. Franciscā post emolumentū illi quæsitum, sequitur, qñ ea dñ uocata per substitutionem fideicommissariam, quæ post emolumentum primo honorato quæsitum locū habet l. coharedi §. cum filia ff. de vulg. & pupill. cum ibi not. l. precibus C. de impub. t. Sed qñ per fideicommissum fuit relictus usufructus, debet capi de manu grauati, l. si quis usufructum ff. de usufr. leg. & arg. d. l. si usufructus mihi legatus in princ. cum §. seq. & in §. illud ff. de usufr. quemadm. cau. ergo & c. ¶ Quibus tñ nō obstantibus, existimo triam insam esse uerorem, qñ licitum fuerit D. Constantia apprehendere usufructum, & possessionem ingredi ppria auctoritate absq; eo, qñ dñs, seu proprietarius illi in possessionem bonorum induxerit: Ad qñ dicendū moueor in primis ex ijs, t. qñ uoluit Bar. in l. fundi trebatiani ff. de usufr. leg. qui facit dñam, an sit legatus fructus rei, ut qñ uerba sint ad haredē directa, qñ ipse tradat, seu restituat, seu det, & tunc legatarius de manu haredis proprietarij capere dñt, an uero sit relictus usufructus, qñ de usufructu expressē fecerit mentionē, & tunc usufructuarius non de manu haredis capere dñt, sed iure suo. Item Bar. ibi in solutione l. cum ita ff. de usufr. lega. & l. si quis ita ff. de usufr. dixit, qñ sumus in dubio, qñ uerba non sint ad haredē relata, nec directa, nec ad legatariū, hoc est ad usufructuarium, uel quia de usufructu non sit facta mentio iuxta ea, quæ hñr in d. l. si quis ita, tūc legando fructum rei, seu fundi censetur reliquisse usufructum: & sic in dubio uerba ad legatarium usufructuariū relata, & directa censent d. l. cum ita, & d. l. si quis ita: ergo ipse tunc dñ posse capere iure suo, & directo absq; qñ de manu haredis capiat, ut ibi tradit Bar. & arg. eorum, quæ idem Bar. uoluit in l. cotem §. qui maximos ff. de publica. & glo. in d. l. si quis ita: Dicitq; Bart. in d. l. cum ita, qñ legatum annuum propria manu percipi potest ad instar usufructus, si uerba congruunt: Ergo expressē innuit,

- ¶ legatum vsusfructus propria manu legatarij capi possit, nisi aliter ex verbis constaret, ut q̄a verba essent directa ad heredem. qui dare vsusfructum grauatus esset, vt in casu l.3. in prin. cum §. dare ff. de vsufr. vel si quis vsusfructum per fideicommissum restituere grauatus esset, & sic verba exequutiua ad heredem, seu alium directa forent, ut in casu d. l. si quis vsusfructum ff. de vsufr. lega. Sed in casu nro sumus in relicto vsusfructus, ut ex verbis aperte colligit, itē verba ad heredem non sunt directa, sed impersona liter plata, magisq; ad D. Constantiam legatariā, & vsusfructuariam directa, & relata dñr, ergo absq; dubio dicendum est, nos esse in casu, quo ipsa Constantia potuit manu propria capere absq; eo, qđ petat ab heredē, & illius manu capiat, vt colligit ex p̄missis, & ex ijs, qđ no. Bar. in d. l. cotem §. q̄ maximis in 4. q. ¶ Preterea doctores oēs fatentur, qđ licet ab initio ante, qđ vsusfructus relictus à testatore fuerit constitutus, hæres ad duo teneatur, vtz ad ius, & ad factum, ut dicit rex. & ibi Bar. in d. l.3. §. dare ff. de vsufr. & h̄ per Bar. & alios post glo. in l.2. §. & harum ff. de verb. obl. quorum primum fieri d̄r, inducendo vsusfructuariam in possessionem, & in rē, alterum vero patiendo uti, & frui d. §. dare, tñ postqđ vsusfructus semel fuit constitutus, tunc hæres solum ad factum tenetur, hoc est ad patiendum, qđ vsusfructuarius utat, & fruatur, ut est gl. not. ibiq; Salic. & alij in l. corruptionem C. de vsufr. & h̄ per docto. in d. l.2. §. & harum. Sed in casu nostro vsusfructus relictus à testatore semel fuit constitutus, semelq; effectū habuit, & exequutionem in persona Do. Franciscæ primæ vsusfructuariæ, ergo sumus in casu, in quo hæres solum tenetur pati vsusfructuariam uti, & frui, non aut dare, hoc est inducere vsusfructuariū in rem: & ideo licitum fuit d. D. Constantiæ propria auctoritate uti, & frui absq; eo, qđ de manu hæredis proprietarij apprehendat. Et posito, non tñ concessio, D. Constantiam debuisse de manu alicuius capere, t̄ dico, qđ in casu nostro debuit apprehendere, & capere de manu hæredis D. Franciscæ, post cuius mortem Constantia fuit ad vsusfructum uocata, quo casu Do. Franciscæ censetur grauata restituere, uel fortē melius loquendo hæres D. Franciscæ restituere grauati censetur iuxta tradita per Bar. in l. qui duos in fi. per illum tex. ff. de vulg. & pup. per Imol. in l. cohæredi §. cum filia eo. tit. & per eundem in c. Raynut. in materia vulgaris extra de test. Fulg. in l. eam. qđ C. de fideic. Cum in l.1. & in d. §. cum filia ff. de vulg. & pup. Apparet itaq; ex his, qđ D. Constantia debuit capere non de manu hæredis proprietarij, sed Do. Franciscæ, cui subitō facta fuit, seu eius hæredum, qui grauati censentur, ut probat tex. clarus, & ad litteram in d. l. si quis vsusfructum ff. de vsufr. lega. & facit l. si vsusfructus mihi legatus ff. de vsufr. quē admo. caue. cum similib. Ex quibus sequitur, qđ hæres proprietarius non pōt impedire D. Constantiam, quominus vtatur, & fruatur, p̄pterea quia de manu sua nolit apprehendere, cum ipsa D. Constantia quoad heredem proprietarium liberas aedes habeat, ut in simili dicit Iureconsult. in l. loci corpus §. pe. ff. si feruit. uendi. & l. res alienas C. de rei vend. ¶ Et quis ex p̄missis satis clarē constet D. Constantiā optimū ius fouere, claraq; possit colligi ratio adductis supra pro parte tria, tñ specialius rādendo, Non obstat in primis id, quod h̄ in l. non dubium C. de lega. & in l.1. in prin. ff. quorum legat. Nam rāderur primo t̄ illa iura posse intelligi in alijs reb. legatis, qđ in usufructu, qui potest manu propria capi, & apprehendi per ea, quæ uoluit Bar. in d. l. fundi trebatiani, & in d. l. cotem §. qui maximos, & per alia, quæ supra ad-

duxi. Et licet in usufructu quoq; id locum habere possit, tñ illud esset uerum ab initio ante, qđ usufructus semel esset constitutus, ut in d. l.3. in prin. iuncto §. dare. Secus ex postfacto, postqđ semel usufructus fuisset constitutus, nam tunc hæres proprietarius solum tenetur pati usufructuariam uti, & frui, vt uolunt doctores maxime Sal. post gl. in d. l. corruptionem, & in d. l.2. §. & harum. Præterea & si uerū sit, qđ D. Constantia in casu nostro non propria auctoritate, sed de manu alterius capere debuisset, hoc tñ debet intelligi nō de manu hæredis proprietarij, sed D. Franciscæ, uel hæredum illius, cui Do. Constantia fuerat substituta per supra dicta. ¶ Secundo principaliter non obstat d. l.3. §. dare ff. de vsufr. quia ex p̄dictis responsum apparet: t̄ Vel responderi potest illum tex. loqui, qđ ex uerbis testatoris constaret, qđ usufructuarius de manu hæredis proprietarij, illoq; mediante capere deberet, quia uerba exequutiua essent ad ipsum directa, prout loqui v̄ d. l.3. in §. dare, iuncto principio: quo casu fateor, usufructuariam non propria auctoritate, sed de manu hæredis proprietarij debere capere, ut ibi, & h̄ per Bartolum in d. l. fundi trebatiani, & in d. l. cum ita ff. de usufr. lega. ita ē debet intelligi d. l. si quis vsusfructum. Secundo dico, illum textum probare, qđ secundus vsusfructuarius capere debet non de manu hæredis proprietarij, sed primi usufructuarij, cui fuit substitutus, ut ibi. Hæres igitur proprietarius in casu nostro non pōt super hoc mouere qđ nē D. Constantia, nā ea quoad ipsum liberas aedes habet, ut dictum est. Tercio dici pōt illum textum referre, & ponere facti contingentiam, non aut qđ hoc de iure sit necessarium: & ex narratis, atq; in factis contingentibus argū sumi non pōt, argo corū, quæ uoluit Bar. in l. vnica C. qđ non petentium partes. ¶ Non obstat tertio principaliter, qđ per mortē Do. Franciscæ primæ vsusfructuariæ vsusfructus d̄r cum proprietate ipso iure cōsolidatus, quia trium in casu, de quo agitur, uerius est, ut in principio supra dictum fuit: Vel posito, qđ cōsolidatus diceretur, attamen ipsa D. Constantia non de manibus hæredis proprietarij, sed propria auctoritate illum percipere debuit, uel saltem de manu D. Franciscæ, seu eius heredum, cui post mortem D. Constantia fuerat substituta. ¶ Non aduersatur quarta principalis ratio tria, qđ D. Constantia ad vsusfructum fuit per fideicommissum uocata, quia primo posset dici trium hoc in casu uerius esse, t̄ imo D. Constantiam ex substitutione vulgari fuisse uocatam, qđ cum in persona ipsius dicatur nouus usufructus constitui, & talis, qui nunquam penes aliquem fuit iuxta ea, qđ h̄r in l. stipulatio ista §. si qđ ita ff. de uer. obl. cum similib. supra allegatis, sequitur, qđ quoad usufructum relictum D. Constantiæ ea non posset dici uocata per substitutionem fideicommissariā, nam quoad illum usufructum D. Constantia acquirendum nulli prius fuit ius, seu emolumentum acquisitū, ex quo d̄r esse nouus usufructus: & ideo non pōt dici quoad illum usufructum fuisse factā substitutionem fideicommissariā, quæ post emolumentum quæritum locū habet, ut supra, sed potius uulgarem, quæ locum habet ante quæsitū emolumentum. l. post aditam C. de impub. & alijs substit. Bart. in l.1. in prin. ff. de vulg. & pup. Quod suaderur et ex uerbis testamenti, in quibus apparet d. D. Constantiam simpliciter fuisse substitutam in re, quæ nunquam alteri fuerat acquisita per ea, quæ uolunt Bar. Alex. & alij magis communiter in l. Gallus §. i. ff. de lib. & posth. ubi uerbum substitutio in dubio uulgare substitutionem importat per illū tex. ¶ Nec his aduersatur

facit d.l. si quis usufructum, & d.l. si usufructus mihi, quia illa iura loquuntur, qñ primus usufructuarius fuisset per fideic. grauatus expressè restituere illum usufructum, què penes se habebat, & non alium nouum: rogatus. n. ibi fuerat restituere usufructu sibi relicto in uita sua, nō aut post eius mortem, quo casu adhuc idem usufructus durat, qui nondum morte finitus erat; & tunc dñ facta substitutio fideicommissaria de re, hoc est de usufructu, cuius emolumentum iam erat primo acquisitum. Vel posito, q in casu, de quo agitur, facta esset substitutio fideicommissaria, tñ dico, q non sequitur, ergo debuit capere de manu haredis proprietarij, q nec expressè nec tacitè grauatus fuit restituere usufructum D. Constantiæ: sed casu, quo ipsa de manu haredis debuerit capere, intelligendum est de manu D. Franciscæ, uel haredum suorum, ex quo ipsi, & non haredi proprietarii non obstat, q hares proprietarius fuerit prius ingressus, & adeptus tenutam, & possessionem auctoritate iudicis, quia hæc tenuta non opitulatur, tante dispositione statuti huius ciuitatis sub rub. q nullus occupet &c. Secundo hæc tenuta solum prodest illi quoad suam ciuilem possessionem, q in re habet iuxta ea, q leguntur in l. si ex fructu ff. de acqui. poss. & hñ per Bar. in l. si ff. de acqui. poss. & in l. si ut certo. §. si duob. ueliculū per l. si commod. Naturali aut possessioni, q usufructuarius habet, seu habere debet in re, in qua sibi legatus fuit usufructus iuxta l. naturaliter ff. de acqui. poss. iunctis nota. per Bart. in l. 1. §. interdictū, & in §. qd ait pñor ff. uti possid. non prauideat. Videbif ergo dictus hares ingressus, & adeptus tenutam respectu ciuilis possessionis, q habere debet in re, in qua alteri usufructus debetur arg. eorum, q hñ per Bart. Alex. & alios per illum text. in l. si domus ff. de leg. 1. non aut respectu naturalis, q de iure ad usufructuarius spectare debet: hæc n. facienda est interpretatio, ne hares delictum, & penam incurrisse dicatur arg. l. merito ff. pro socio. Plura non scribam. ex his apertè constat de bono iure dictæ D. Constantiæ. Laus Deo.

S V M M A R I V M.

1. Accrescendi locus est inter coniunctos salte uerbis in usufructu etiam post ius in usufructu quæsitum.
2. Portio usufructus per eius accrescendi debita eodem iure: et nullo debetur, quo prima portio, cui accrescit, nec nouum facit usufructum.
3. Institutionis titulo ad rem certam uocatus potest propria auctoritate apprehendere, et ingredi possessionem rei, et si hares b.e. reatatem adiunxerit, & possessionem apprehenderit.
4. Legatarius apprehendendo propriè auctoritate, & non de manu haredis rem legatam, qñ priuatur iure suo, & quando secus.
5. Usufructuarius, absente, et possidente proprietario, rem ingreditur clā a domino possidet, nec potest contra dominum in interdicto uti possidetis obtinere, & quomodo hoc procedat.
6. Fideicommissario quando dominum bonorum acquiritur.
7. Usufructus consolidatio cum domino, & proprietate qñ fiat.

E P I T O M E.

Usufructuarius iure institutionis una cū alio ad usufructum uocatus, q etiam possessionem naturalem bonorū portionis usufructus, q sibi per mortem alterius usufructuarij ipso iure accreuit, propria auctoritate, & non ab hære ab aliquo uiolentiæ, & clandestinitatis apprehendere, & acquirere possit, hic habetur.

C O N S I L I V M C X L I I.

Excellentissime dñe, ultra ea, q coram, & uerbo tentis allegaui, quæ iudicio meo ad fauorē D. Diamantis multum stringunt, q

non repeto, diligenter vñ considerandum fundamētū ultimo loco factum, quod maximè stringit, nā pñsupposito, prout uerū est, q portio usufructus, q per ius accrescendi accreuit do. Diamanti pñ obitū Ioannis Dominici, qui saltem uerbis in usufructu coniuncti fuerūt, q coniunctio facit locū esse iuri accrescendi et post ius quæsitum in usufructu, ut in l. 1. & in l. si mulieri C. de usufruc. accrescen. per Bart. in l. re coniuncti ff. de leg. 3. & pñ doct. in l. unica C. qñ non pet. par. tñ dicat deberi ex uno, eodemq; titulo, quo debetur prima portio usufructus, in qua do. Diamantes fuit hares instituta, ut uoluit Alex. in l. in quartam ff. ad l. falcid. & probat in l. si titio ff. de usufruc. in tñ, q portio usufructus, quæ accrescit, non dñ nouum usufructu facere, sed unus, & idem dñ usufructus, ut in l. & si tradiderit ff. de usufruc. accrescen. & pñ D. Diamantes portionem usufructus, quæ sibi ipso iure dñ accreuit se argu. d.l. si titio, & l. interdū §. non solū ff. de usufruc. accrescen. & nota per glo. cōiter approbatam in l. si cum patrono in prin. ff. de bono poss. tit. generali, & per glo. in l. unica C. qñ non pet. par. dicatur habere eodem iure institutionis, quo suam partē habuit, & hoc uerissimum est, sequitur, q non obstante tenuta do. Leonoriæ, & q D. Leonoria esset nigore suæ tenutæ in possessione, ipsa D. Diamantes potuit propria auctoritate apprehendere, & acquirere possessionem naturalem bonorū dictæ portionis usufructus, quæ sibi ipso iure accreuit, absq; uiolentiæ, & clandestinitatis, qñ ubi cūq; quis est uocatus ad rem certam, seu ad usufructum titulo, & iure institutionis, vñ illi data licentia à testatore apprehendendi rem, illiusq; possessionem ingrediendi propria auctoritate, nec tenetur capere de manu haredis, qui adiunxerit, & possessionē apprehenderit, ut est tex. cum glo. in l. titia cum testō §. 1. cū qua oēs pertransiūt ff. de leg. 2. & hñ per Alex. in l. extraneum in ult. col. & in l. quoties in 4. col. C. de hered. insti. per Bart. in l. ex facto la. 2. & ibi Imol. ff. eod. rit. & faciūt nō per Barto. in l. fundi trebatia. in 1. col. ff. de usufruc. lega. & in auth. hoc locū C. si secun. nup. mul. & tñ ex hoc sequitur, q institutus in re certa ita sibi ius propria auctoritate dicendo non dñ uitium uiolentiæ, aut clandestinitatis committere, ad tradita pñ Bar. l. 3. in 3. col. in 2. q. princip. iunctis ijs, q ponit in 5. col. C. de pigno. idem uoluit Bal. in l. 1. in 3. col. C. cōia de lega. & expressius est de mente Pauli de Cast. in l. non est dubium C. de leg. qui dicit, q tñ illa lex, quæ uult legatarium apprehendentem rem legatam propria auctoritate priuari omni iure suo, habet locū, qñ hares iam adiunxerit hereditatem, & possessionē bonorū ingressus fuisset, nili legatarius habuisset licentiā à testatore apprehendendi ex se, & propria auctoritate, & nō de manu haredis, quia tunc d.l. non est dubium locū non haberet, & sic expressè sentit, q habens licentiā apprehendendi propria auctoritate, qualis est et ille, qui fuit in re, & in usufructu institutus, si possessionem propria auctoritate ingrediatur et post apprehensam possessionem per haredem non dñ uitium aliquod committere, nec ius suum perdere pñ licentiā testatoris, ex qua ipsa potuit propria auctoritate possessionem ingredi, ut per Bart. in d.l. titia cum testō §. 1. iunctis nota. per eum in d.l. 3. in 3. & 5. col. & hoc fundm est realissimum. ¶ Nec obstant tñ not. per Bar. in l. 1. §. qd ait pñor in pen. col. ff. uti possid. in uerf. uideamus exempla, ubi si quis tanq usufructuarius absente, proprietario, & possidente, rem ingrediatur animo acquirendi solā possessionē naturalem rōne usufructus, & non animo turbandi dominum in sua ciuili possessione, ille dñ clam